

Afrique française, adieu! Macron ztrácí zbytky koloniální říše

- CZ24 News | 16. září 2023

AFRIKA/FRANCIE: V Africe - na rozhraní Sahary a rovníkové džungle - se nalézá Sahel - historická tropicko-savanová oblast, která se táhne po celé délce kontinentu od západu na východ.

Od Atlantského oceánu až po Rudé moře v oblasti Afrického rohu. Zahrnuje části severního Senegalu, jižní Mauritánie, středního Mali, severní Burkiny Faso, nejjižnější části Alžírsko, jižní Niger, nejsevernější Nigérii, Kamerun a Středoafrickou republiku (SAR), střední Čad, střední a jižní Súdán, nejsevernější Jižní Súdán, Eritreu a nejsevernější Etiopii.

Výčet těchto zemí je důležitý, protože události, které se v nich a s nimi odehrávají, představují velmi zajímavý proces - nové kolo dekolonizace. Jako součást boje proti dřívějšímu unipolárnímu světu, v němž dominoval kolektivní Západ, přičemž jediným hegemonem Západu byly USA.

Mluvíme o osvobození od politické, ale především od ekonomické závislosti na bývalých metropolích, které se po první vlně dekolonizace v 60. a 70. letech přizpůsobily a znovu "podojily" své bývalé kolonie novým způsobem - udržovaly v nich u moci když ne loutkové, tak plně závislé režimy - nekoloniální správy, rekrutující se z domorodců, ale plnící funkci vnitřní okupace pro vlastní národy.

Na východě Sahelu se nedávno stala členem BRICS Etiopie, která nikdy nebyla kolonií, a o členství požádal Súdán. V centrální části má zájem o vstup do BRICS Nigérie, nejlidnatější africká země, na západě požádaly o členství Senegal a Alžírsko. A jak víme, BRICS je už sám o sobě výzvou pro monopolární svět. V mnoha ohledech už dokonce překonává G7, velmože Západu, a může dokonce ovlivňovat rozhodnutí G20.

Proces dekolonizace je však nejvýraznější na západě Sahelu v takzvané Francouzské Africe (Afrique française), v bývalých koloniálních državách Francie, které se buď začaly osvobozovat od vlastních profrancouzských režimů, nebo se již osvobodily, případně se na to chystají a loučí se se svou bývalou metropolí slovy: Adieu!. Děje se to prostřednictvím státních převratů, které jsou svou povahou a proměnami, jež po nich následují, novými národně osvobozeneckými revolucemi.

Nové režimy se osvobozují od staré politické gerontokracie - politiků staré garnitury - a od obchodní a hospodářské závislosti na Francii a jejích zakázkách.

Jen za poslední rok a půl či dva roky došlo k protifrancouzským převratům v Mali a Guineji (v roce 2021), v Burkině Faso, letos 26. července byl v Nigeru svržen profrancouzský prezident Mohamed Bazoum a 30. srpna byl v Gabonu sesazen 65letý Ali Bongo Ondimba (který spolu se svým otcem vládl zemi téměř 60 let). Prakticky všude byli odstraněni "starci" ve věku do 70 let a nad 70 let se stejně starým myšlením. A k moci se dostali politici, většinou vojáci, kteří uvažují nově, chtějí přebudovat - a už to i dělají - vztahy s Paříží.

A pokud si uvědomíme, že od roku 2013, od převratu, vládnou ve Středoafrické republice antifrancouzi, můžeme klidně konstatovat, že takzvaná "francouzská Afrika" už není zdaleka tak moc francouzská. Francouzský vliv už nepřevažuje ani v Sahelské pětce (Burkina Faso, Mauritánie, Mali, Niger a Čad), ani v ECOWAS (Hospodářské společenství západoafrických států), v bloku, který má

vlastní kolektivní ozbrojené síly ECOMOG, jež se zabývají bezpečnostními problémy a politickým bezprávím, jako jsou časté státní převraty.

ECOWAS tvoří 15 států v čele s Nigérií. Členství všech zemí, v nichž došlo k převratům, bylo pozastaveno a ECOWAS se chystal obnovit moc svrženého Bazouma v Nigeru silou zbraní, samozřejmě na žádost Francie a Spojených států, které se okamžitě vrhly do role pomocníka a prostředníka, protože mají dávno spadeno na nigerský uran, gabonskou ropu atd.

Ale nevyšlo to, protože Mali, Burkina Faso a další africké země v regionu, které si nepřejí novou válku nebo občanskou válku v jedné z nich, přislíbily, že se k Nigeru připojí a zastaly se ho. A ECOWAS, sice tlačенý k akci kolektivním Západem, se k agresi zatím neodhodlal.

A proces pokračuje. Mnoho afrických zemí, nejen v Sahelu nebo ve francouzské Africe, ale i v dalších evropských koloniích, si dobře uvědomuje, že epidemie převratu může postihnout každou z nich. Deník Wall Street Journal napsal, že představitelé několika afrických zemí se po sérii převratů ve státech kontinentu rozhodli vyměnit vrcholový personál bezpečnostních složek. Aby neriskovali a náhodou nenarazili na nespokojené vojáky, kteří jsou připraveni obrátit moc ve svůj prospěch. Především se to týká těch afrických vůdců, kteří jsou ve vedoucích funkcích dlouho a svým národům se už omrzeli. Zde je jen několik případů:

- Pětašedesátiletý prezident Rwandy (bývalé belgické kolonie) Paul Kagame (u moci od března 2000) odvolal více než 10 generálů a více než 600 vysoce postavených důstojníků, kteří byli „pozváni k pohovoru“;

- 78letý vůdce Ugandy (bývalé britské kolonie) Yoweri Museveni (u moci od ledna 1986) poslal do výslužby šéfa policie generála Kale Kayihuru vyškoleného v USA a dalších 11 „nedůvěryhodných“ generálů.

- Padesátiletý prezident Guineje-Bissau (bývalá portugalská kolonie) Umaru Sisoku Embalo (vládne od roku 2020, ale v roce 2022 přežil pokus o převrat) jmenoval dva nové šéfy bezpečnostních složek.

Symbolem toho, co se děje, je však Niger, který se nedal zastrašit, sám přešel do útoku a jménem nových mocenských orgánů požadoval, aby zemi opustili velvyslanci Francie, Německa, Spojených států a také sousedů – Nigérie a Pobřeží slonoviny, kteří chtěli příliš aktivně podat ruku metropolím a neokolonizátorům. A Západ stále jen přemýšlí, co s tím.

Protože, zaprvé, soudě podle proměn, které zahájily nové mocenské orgány v zemích, kde došlo ke státním převratům, se vůbec nejedná o převraty, ale, připomínám, o nové národně osvobozené revoluce. Stejně jako ty, které se odehrály před 50-65 lety během aktivní dekolonizace Afriky, kdy země získaly nezávislost na metropolích. Na téže Francii, o níž dnes znovu mluvíme.

Následovalo dlouhé a bolestivé formování s volbou cesty rozvoje – kapitalistické nebo socialistické. Po rozpadu SSSR a celého socialistického tábora se téměř všechny africké země ocitly v situaci nové kolonizace, kdy politická moc sice zdánlivě patřila domorodcům, ale bývalá metropole ovládala veškerý hospodářský život v zemi bez ohledu na zájmy domorodců, naopak je přímo barbarsky využívala k práci pro vlastní zájmy. Noví revolucionáři v afrických zemích, ve francouzské zóně, žádají spravedlivé využívání nerostných zdrojů a stanovení cen za jejich zpracování nebo vývoz.

Zatím se neví, jak zareaguje Západ – zda to přijme, nebo najde nový způsob zotročení -, ale tito lidé bojují za nové, rovnoprávnější postavení na mezinárodní scéně. Především ekonomické.

Skutečnost, že role Afriky s každým antineokoloniálním převratem roste, byla již zaznamenána na summitu G-20 9.-10. září 2023 v Dillí: kolektivní zástupce černého kontinentu, Africká unie, která

sdužuje všech 55 zemí, se stala 21. členem G-20. Africká unie tak začala v G20 zatloukat hřebíky do rakve monopolárního světa s americkou hegemonií. Právě toho se Západ bojí.

Zadruhé je zde jasná extrapolace událostí s Ukrajinou. Z taktického hlediska došlo i ke strategickému osvobození: metropolitní země Francie a její koloniální spojenci nemohli uplatnit starý princip “rozděl a panuj” a poslat své nekoloniální a loajálnější vazaly z ECOWAS na Niger. Bylo to téměř poprvé, kdy Afričané odmítli zabíjet jiné Afričany na příkaz svých “bílých pánů”. A poprvé se také stalo, že “bílé páni” nevědí, co s tím.

Západu se nepodařilo to, co předvedl na Ukrajině, kterou převálcoval, udělal z jejího obyvatelstva “bílé černochoy”, které nahnal do boje proti Rusku (Rusové zabíjejí Rusy).

A kdeže se to všechno stalo?! V Africe! Tak si to srovnajte v hlavě, a jak se v takových případech říká, vyvozujte z toho závěry vzhledem k takovým osobám, jako je Rabinovič*) nebo Zelenskij – kdo je pro koho na tomto světě.

Macronovi to samozřejmě na náladě nepřidá. Může také nabídnout, že půjde – “Emik, adieu!”, aniž by vyžadoval reciproční zdvořilost. V zahraničí ztrácí Afriku, a uvnitř Francie to vůbec není v pořádku. Například rostoucí cena elektřiny v důsledku zdražování afrického paliva pro francouzské jaderné elektrárny by nakonec mohla proměnit Macronovo křeslo prezidentské v křeslo elektrické...

Padne-li Afrique française, další země černého kontinentu budou jistě následovat. To je trend a mainstream, jak se dnes říká. Zvláště, když tomu napomůže Rusko a Čína.

**

Pozn.:

**) Vadim Rabinovič – izraelský, dříve ukrajinský, oligarcha, vůdce židovské komunity, politik, bývalý poslanec Vrchní rady Ukrajiny. Zbaven ukrajinského občanství, obviňován ze zrady Ukrajiny. Vede mírovou platformu a žádá ukončení války podle ruských podmínek.*

**

Na úvodním snímku jedna z pevností tzv. “wegnerovců – soukromé ruské žoldnéřské společnosti operující v severní Mali na straně vlády proti teroristům Islámského státu.

AUTOR: Vladimír Skačko

[ZDROJ](#)

Překlad: PhDr. Jana Görčošová/Nová Republika